

Mester Györgyi meséi

Tréfi

Mindenki tudta, hogy a bolyban nincs nagyobb tréfagyáros a kicsi hangyánál.

Tréfi, mert társai csak így nevezték, ha kellett, ha nem, folyton viccelt. Munka közben, meg azután is, megnevetette a többieket, rímeket faragott, tréfákat gyártott, többnyire persze nem a maga, hanem a mások rovására.

A munkában sosem járt az élen, a többiek azonban, cserébe a sok jó viccért, általában elnézték neki. Nem lehetett rá haragudni, hiszen állandóan vidám volt, mindenkire rámosolygott, két kicsi csápja folyton rezgett a visszatartott nevetéstől, és még a szeme se állt jól a huncutnak.

Egy napon azonban csúnya tréfát eszelt ki, csak hogy a munka alól kihúzza magát. Aznap olyan kedve volt, sőt, olyan jó kedve volt, hogy azt semmiképpen nem akarta nehéz cipekedéssel, gyaloglással, munkával elrontani.

Mikor hangyatársai zsinóralakban a boly felé meneteltek, hátukon egy-egy téli élelemnek szánt maggal, levéldarabkával, ő váratlanul kiállt a sorból, és az őt követő kis hangyát, Szorgoskát is megállította.

- *Egy kis szívességet kérnék tőled - kezdte nagy fondorlatosan.*
- *Ugyan mit? - kérdezte gyanútlanul a dolgos hangyácska.*
- *Tudod - folytatta Tréfi -, nekem most fontosabb dolgom lenne az élelem szállításánál. Rímeket kellene faragnom a következő nagy, versben előadott tréfámhoz.*
- *És az nagyon fárasztó munka, az a „rímfaragás”? - kérdezte Szorgoska.*
- *Hát bizony, az nagy munka, hatalmas feladat - válaszolta Tréfi. Ezért is lenne szükségem a segítségedre. Te jó erőben lévő, széles hátú, dolgos csapattársam vagy, neked meg se kottyanna, ha egy mag helyett kettőt vennél a válladra. Meg aztán már nincs is olyan messze a boly, nem kellene sokáig cipelned a kettős terhet.*

Szorgoska nem volt híres a nagy eszéről, ezért nem sokáig gondolkodott. Ha már Tréfinek fontosabb feladata van, az a fránya „rímfaragás”, akkor bizony ő nem lesz rest, és segít neki. Nehogy már azt mondják, hogy nincs benne csapatszellem, sőt, ha nem vállalja a feladatot, még az is kiderülhet, hogy nem is olyan erős és széles hátú, mint amilyennek Tréfi tartja őt.

A búzaszem gazdát, illetve hátat cserélt, és a kis hordár most már a kettős terhet kezdte el vonszolni a boly irányába.

Tréfi, jó szokása szerint, nevetett egyet, vidáman kiállt a sorból, félrehúzódott egy bokor alá, és hanyatt fekvé várta, hogy elvonuljon a dolgos hangyasereg.

A hűs árnyékban olyan jól érezte magát, hogy váratlanul elaludt. Furcsa álmot látott.

Leesett a hó, dideregtek az ágak, a hangyák a jó meleg bolyba húzódtak, őt azonban nem engedték be.

A bolyt őrző kapus a következő szavakkal utasította el:

- *Te csak maradj odakinn. A rímeidből faragj magadnak házat, tréfából rakjál tüzet, ne vess a vicceiden, míg csak fel nem melegedsz, és akkor majd vidáman áttelelsz.*

Az álom olyan rémisztőnek tűnt, hogy nagyot csuklott, és azonnal felébredt.

Hogy hogyan élte volna túl a zord hideget, nem is akarta megtudni.

Kilesett a bokor alól, s látta, ha siet, a hosszan kígyózó hangyasor végét még eléri. Nyaka közé szedte a lábát, és cseppet se mosolyogva, de annál lelkesebben, leelőzött mindenkit, mígnem utolérte a dupla magteherrel küszködő Szorgoskát.

- *Add csak vissza az én búzaszememet, most már viszem majd magam.*

- *De ügyes vagy! Ilyen hamar kifaragtd azokat a nehéz rímeket?* - kérdezte csodálkozva Szorgoska.

- *Csak elkezdtem, de majd később, munka után folytatom* - felelte Tréfi, most az egyszer nem mosolyogva, hanem teljes komolysággal. - *Ja, és köszönöm a segítségedet, alkalomadtán viszonzom is*

- *mondta, majd régi énjét nem meghazudtolva, mosolyogva visszaállt társai, a szorgosan cipekedő hangyák közé.*